

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie skazanego R. W.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 22 listopada 2012 r.,

zażalenia obrońcy skazanego na postanowienie Sądu Okręgowego w S.e z dnia 12 września 2012 r. w przedmiocie odmowy przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku

p o s t a n o w i ł:
utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 września 2012 r. Sąd Okręgowy w S. nie uwzględnił wniosku obrońcy skazanego o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 23 kwietnia 2012 r. Na to postanowienie zażalenie wniósł obrońca skazanego i zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który nastąpił w wyniku obrazy prawa procesowego mającej wpływ na jego treść, tj. art. 92 w zw. z art. 2 § 2, art. 4, art. 5 § 2, art. 7 oraz 8 § 1 k.p.k., a nadto art. 6 i art. 126 § 1 k.p.k., a następnie wskazał, na czym polegały zarzucane uchybienia. W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i przywrócenie skazanemu terminu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Pomimo licznie wskazanych w zażaleniu przepisów procesowych, które zdaniem skarżącego zostały naruszone, nie został postawiony zarzut odwoławczy obrazujący art. 133 § 1 i 2 k.p.k., który to przepis stanowił przecież podstawę uznania, że oskarżony został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej. Jedynie z uzasadnienia zażalenia wynika, że skarżący kwestionuje zastosowanie tego przepisu twierdząc we wniosku o przywrócenie terminu, iż oskarżony nie otrzymał zawiadomienia o pozostawieniu przesyłki we właściwej placówce pocztowej.

Należy jednak zauważyć, że jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, ocena prawidłowości dokonanego doręczenia zastępczego w trybie art. 133 § 1 i 2 k.p.k. dokonywana jest na podstawie adnotacji umieszczonej na przesyłce, która powinna odzwierciedlać wykonanie czynności niezbędnych do uznania takiej formy doręczenia za skuteczną. Słusznie Sąd ten uznał, że w niniejszej sprawie nie ma podstaw do kwestionowania zachowania procedury doręczenia w trybie zastępczym. Tym samym takie doręczenie jest skuteczne, choć oczywiście z woli ustawodawcy jest to fikcja doręczenia. Twierdzenie skarżącego, że doręczyciel nie pozostawił zawiadomienia o złożeniu przesyłki sądowej w oddawczym urzędzie pocztowym jest gołosłowne, albowiem pozostaje w sprzeczności z adnotacjami zawartymi na zwróconej do sądu przesyłce o dokonaniu dwukrotnego jej awizowania. W tych okolicznościach zasadnie Sąd Okręgowy uznał, że uchybienie terminu nie nastąpiło z przyczyny od oskarżonego niezależnej, tylko z braku dbałości o własne interesy procesowe.

Wskazane w zażaleniu naruszenia licznych przepisów procesowych są całkowicie chybione, już chociażby z tego powodu, że wynikające z nich zasady procesowe nie mogą stanowić samodzielnego zarzutu odwoławczego. Natomiast zarzut naruszenia art. 92 k.p.k. też jest nietrafny, albowiem podstawą dowodową wydanego rozstrzygnięcia był materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy. Zważywszy, że sąd orzekał w kwestii incydentalnej, to mógł oprzeć się na tzw. dowodach swobodnych, a więc bez przeprowadzenia formalnych czynności dowodowych. Dla wydanego rozstrzygnięcia nie było też konieczne przesłuchanie oskarżonego, gdyż podnoszona okoliczność, że nie zostało pozostawione zawiadomienie o złożeniu przesyłki w oddawczym urzędzie pocztowym, nie wymagała dodatkowego wyjaśnienia.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.